

[Minister Hans Sølvhøj.]

ationale finansinstitutter, der har til opgave at fremme den økonomiske vækst i udviklingslande. I denne forbindelse vil jeg gerne tilføje, at Danmarks aktieandel i Den asiatiske Udviklingsbank for halvdelen vedkommende er en ren garantikapital, medens kun mindre, kontante beløb overføres til banken i årlige rater.

Erfaringerne siden lovens tilblivelse i 1962 har i stigende grad vist, at den bilaterale tekniske bistand kun kan forøges i forholdsvis langsomt tempo bl. a. som følge af, at forberedelserne til og forhandlingerne med modtagerlandene om de forskellige bistandsprojekter er meget tidkrævende.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på, at sammensætningen af Danmarks finansielle bistand adskiller sig fra de fleste andre landes bistand derved, at Danmark har lagt forholdsvis større vægt på multilateral end på bilateral finansiel bistand. Yderligere har finansiel bistand spillet en beskeden rolle i det danske bistandsprogram, hvor hovedvægten hidtil har været lagt på teknisk bistand. Man regner med, at 80-85 pct. af den vestlige verdens samlede bistand til udviklingslandene er finansiel bistand. I det danske bistandsprogram var denne andel i 1965-66 kun 38 pct. Lovforslaget har derfor yderligere den baggrund, at det må anses for rigtigt bl. a. ved en fortsat udlånsvirksomhed at bringe sammensætningen af Danmarks udviklingshjælp mere på linje med de behov, der består i udviklingslandene, og samtidig mere på linje med den bistand, der ydes af andre lande.

Den med bistandsloven åbnede adgang til ydelse af langfristede danske statslån til udviklingslande på lempelige vilkår har vakt betydelig og stigende interesse i de sidste år såvel hos udviklingslandenes myndigheder som i det danske erhvervsliv. Der er derfor næppe tvivl om, at ydelsen af statslån er et særdeles velegnet middel til at forøge Danmarks samlede bistand til udviklingslandene. Den påbegyndte lånevirkomhed bidrager endvidere utvivlsomt til at

gøre det klart for udviklingslandene, at Danmark ikke længere hovedsagelig er et landbrugsland, men i stadig stigende grad bliver et industriland, som kan levere mange af de investeringsgoder, udviklingslandene har brug for, ligesom vore ingeniører ved projekteringsopgaver o. lign., der også kan finansieres under låneaftalerne, kan tilbyde planlægning af de projekter, disse lande ønsker udført.

Dernæst vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at en lang række udviklede lande i de seneste år har udfoldet en omfattende lånevirkomhed over for udviklingslandene, hvilket har medført, at det også af denne grund er nødvendigt at fortsætte ydelsen af danske statslån for at kunne fastholde eller vinde fodfæste for dansk industri på en række oversøiske markeder, som vil kunne få betydning for Danmarks fremtidige valutaintjening.

Som jeg allerede har nævnt, er der med statslånsordningen skabt en praktisk mulighed for at yde et nyttigt bidrag til en letelse af u-landenes kapitalbehov. Imidlertid viser erfaringerne, at der hengår ret lang tid fra en låneaftales indgåelse, indtil der er sluttet kontrakter og disse er godkendt af låntager- og långiverlandene. Af den bestående låneramme på 300 mill. kr., som er disponeret fuldt ud til låneaftaler eller tilsagn, er der således hidtil kun anvendt en forholdsvis beskeden del til faktiske udbetalinger. Den foreslåede udvidelse af lånerammen vil derfor kun have meget begrænsede virkninger på den danske økonomiske situation, og virkningerne vil under alle omstændigheder blive fordelt over en årrække.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om meddelelse af orlov til folketingsmand Johan Philipsen.